

de enkelte drejer det sig om Kautionssummer fra 1,000—20,000 Kr., altsaa andrager Omkostningen af 2 pCt. ved en saadan Kautions noget virkelig søleligt for de paagældende. Der har derfor fra Embedsstandens Side været arbejdet paa at faa disse Forhold forbedrede, baade gennem Medsættelse af Udvalg og Andragender til Ministeriet, og jeg tror, som sagt, den højtærede Finansminister fortjener Paaskønnelse for at have bragt denne Sag frem til Overvejelse.

Det forekommer ogsaa mig ligesom det ærede Medlem, der talte, at de to Maader, her ere foreslaade, ere meget nyttige. Den første vilder sikkert ingen Vanskelighed, dette, at man udvider Antallet af de Effetter, som kunne deponeres til Sikkerhed, og jeg har for mit Vedkommende kun den Bemærkning at gøre til det første Stykke af § 1 — en Bemærkning, som for øvrigt gælder hele Lovforslaget — at man her ved en Infurie er kommen til at skrive, at dette gælder Statens Kassebetjente, medens baade Anordningen af 1840 og Lovens af 1886 tale om de Betjente, der ere ansatte under Staten og ved andre offentlige Institutioner. Jeg antager ikke, at der fra den højtærede Ministers Side vil være nogen Betænkelse ved at ændre dette, thi det kan have sin Betydning, baade for kommunale Embedsmænd og for andre offentlige Institutioner. Jeg tror altsaa, at man vilde være i Overensstemmelse med den hidtil gældende Lovgivning, om man gjorde disse Regler anvendelige ikke blot paa Statens Kassebetjente, men ogsaa paa andre offentlige Institutter.

Den anden Vej, Lovforslaget gaar, er, at man, som det bestemmes i 2det Stykke af § 1, tillader disse Embedsmænd i Stedet for at deponere Værdipapirer at stille som Sikkerhed Forsikringspolicer fra Selskaber, der ere dannede i dette Njemed, og hvis i Statskassen deponerede Beløb kunne tjene Finansministeriet til Garanti for, at Selskabet opfylder sine Forpligtelser. Det vil have den Betydning, at Embedsmændene i Stedet for at betale 2 pCt. for Kautionssummen vilde kunne komme ned til Halvdelen. Dette er et stort Gode; men endnu gunstigere vilde det være for Embedsmændene, dersom — hvad der allerede ligger i Lovforslaget, men hvad jeg gerne vilde have Forvisning om — det var saa, at man ogsaa vilde anerkende gensidige Kautionsforeninger, som Embedsmænd maatte vilde danne til dette Formaal. Det er navnlig gjort saaledes i Udlandet, og det er et stort Held for de paagældende, naar en hel Række Embedsmænd, enten en hel Stab eller en hel Klasse af Embeds-

mænd, have faaet sig sammen om at danne en saadan Forening, hvorved de altsaa gensidig kævne for hinanden, og hvor Forholdet i øvrigt er ordnet paa den Maade, at en saadan fælles Forening af Embedsmænd ogsaa i Forvejen maa deponere den fornødne Sikkerhed. Naar Sagen ordnes paa den Maade, vil det sikkert være endnu mere imødekommende over for Embedsstanden og en Hjælp til, at de for ringere Udgifter end hidtil vilde kunne tilvejebringe den fornødne Garanti over for Statskassen. Dette skulde derfor være mit Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om der ikke ved Lovforslaget maatte være erkendt, at ogsaa saadanne gensidige Kautionsforeninger kunde accepteres af Ministeriet som givende tilstrækkelig Betryggelse for Statskassen. Jeg kan ikke se nogen Hindring derfor; for man behøver jo ikke at anerkende et saadant Selskab, med mindre det giver tilstrækkelig Garanti. Men det vil dog være heldigt udtrykkelig at tilkendegive, at ogsaa gensidige Kautionsforeninger mellem Embedsmænd kunne accepteres. — Jeg skal blot til Sagens fuldstændige Belysning endnu nævne en Vej, som jeg ved forfættelige Embedsmænd have ønsket, man skulde komme ind paa, og som jeg vel kan forstaa, at den højtærede Minister har været betænkkelig ved, men hvorved Sagen rigtignok vilde blive betydelig simplificeret. Det var i Stedet for saaledes at klare Sikkerheden gennem Selskaber eller Foreninger, ligefrem at indføre ved Lov, at man fra Embedsmænds Sager tilbageholdt et meget ringe Procentbeløb, hvorigennem Staten saa skulde have den fornødne Sikkerhed. Angaaende Omfanget af den Risiko, Staten ved dette Forhold løber, har det ved de Underfølgelser, jeg før sigtede til, vist sig, at i de indtil da forløbne sidste 15 Aar var det Tab, der var fremkommet ad denne Vej hos Embedsmændene, i alt kun 65,000 Kr. Nu ved jeg vel, at der siden har været større Tab, men i Gennemsnit har det haade her og andetsteds konstateret sig, at man ved et meget ringe Uddrag i vedkommende Embedsmænds Gage, $\frac{1}{2}$ pCt. eller saa, vil kunne tilvejebringe et saadant Fond, at Statskassen derigennem vil være fuldkommen dækket. Jeg tror endogsaa, at man efterhaanden vilde kunne samle et saadant Beløb op, at denne Procent, som saaledes skulde holdes tilbage i de paagældende Embedsmænds Gage, vilde kunne nedlægges. Der er noget meget tiltalende derved, thi man undgik dette, som dog maa være en for Statskassen baade betydelig og vanskelig Sag, nemlig at opbevare de deponerede Midler, og man fik et Fond, der kunde betri den for enhver Fare paa dette